

עפ"ת 44366/03/15 - חאפד אסדי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 44366-03-15 אסדי חאפד נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט אמיר טובי
המערער	חאפד אסדי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט י' בכר) מיום 5.2.2015 בגדרו נגזרו על המערער בין היתר 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, קנס בסך 1,300 ₪ ופסילה בפועל מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה של 4 שנים.

כתב האישום שהוגש לבית משפט השלום ייחס למערער נהיגה בשכרות בכך שבדגימה של אויר נשוף נמצא אצלו ריכוז אלכוהול של 845 מק"ג בליטר אחד של אויר.

ביום 5.2.2015 הורשע המערער על סמך הודייתו לאחר שסנגורו הצהיר כי כתב האישום הוקרא לשולחו והוסבר לו תוכנו. באותו דיון הודיעו גם בעלי הדין כי הגיעו להסדר טיעון לעניין העונש במסגרתו יעתרו להטיל על המערער מאסר מותנה, פסילה בפועל למשך 4 שנים, פסילה על תנאי, קנס והתחייבות כספית.

במסגרת גזר הדין קבע בית משפט קמא כי הוא מאמץ את ההסדר והטיל על המערער עונשים הכוללים בין היתר עונש פסילה בפועל למשך 4 שנים.

הערעור שבפניי מתייחס לרכיב הפסילה בפועל בלבד. נטען כי חל כשל בייצוג המערער או לכל הפחות אי הבנה בינו לבין סנגורו, שהובילו לכך שהמערער נמנע מהבאת טיעוניו בפני בית המשפט. עוד טען המערער כי בית משפט קמא לא הסביר לו את פשר ההסדר בטרם אימץ אותו ונתן את גזר דינו על פיו. לגופו של עניין נאמר כי העונש שהוטל חורג בצורה משמעותית מרמת הענישה הנהוגה במקרים דומים.

המשיבה בקשה לדחות את הערעור תוך שציינה כי העונש שהושת במקרה דנא אינו חורג במידה קיצונית מהענישה המקובלת וכי ההסדר מביא בחשבון את מכלול השיקולים, ובכלל זאת האפשרות שהמאשימה תעתור להטלת מאסר בפועל.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

התערבות בממצאיה של הערכאה הדיונית בשל טענה של כשל בייצוג תיעשה מקום בו ישנו חשש לעיוות דין, במובן זה שאילולא אותו כשל היתה תוצאת ההליך שונה. כך נאמר בע"פ 3427/13 **הייב נ' מדינת ישראל** (31.7.2013):

"על מנת לבסס טענה של כשל בייצוג, שיש בה כדי להביא לפתיחה מחדש של ההליך הדיוני, או להתערבות בתוצאותיו - לא די להוכיח כי השירות המשפטי שניתן למערער היה בלתי מספק, ויש להוכיח גם כי ישנו חשש לעיוות דין, שהמבחן לבחינת קיומו הינו סיבתי-תוצאתי, לאמור: "על הטוען שנגרם לו עיוות דין, בשל ייצוג משפטי בלתי-הולם, מוטל להראות, כי אלמלא מהלך מוטעה, שנקט עורך-הדין שייצג אותו במשפטו, אפשר שבית-המשפט היה מגיע לתוצאה שונה" (ראו: ע"פ 1057/96 אמסלו נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 160, 166 (1998)). כן נקבע כי טענת כשל בייצוג תתקבל רק במקרים חריגים, בהם הוכח קשר סיבתי בין הפגמים שנפלו בייצוג לבין חשש לעיוות דין המצדיק התערבות (ראו: ע"פ 4604/11 נאסר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.10.2011); עיינו גם: ע"פ 10153/07 קייסי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.07.2012))."

ביחס להסדר טיעון נאמר כי מקום בו הסנגור הקודם הגיע להסדר טיעון, אין די בכך שהסנגור החדש מעריך כי ביכולתו להשיג הסדר טוב יותר, על מנת לבסס טענה בדבר כשל בייצוג. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 3683/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.6.2008):

"אכן טבעי הוא, ואף מתבקש, שכאשר נכנס פרקליט חדש לתמונה ומחליף סניגור שייצג את הנאשם בערכאה הקודמת, כי יבדוק הוא את התיק מראשיתו. אולם, העובדה שהוחלף פרקליט אין בה כדי לפתוח מחדש את התיק מתחילתו. בהחלט ייתכן שהפרקליט החדש יגיע למסקנה שראוי היה לנהל את ההגנה בצורה שונה מזו בה פעל הסניגור הקודם. קל מאוד להפעיל ביקורת בדיעבד ולמצוא משגים ותקלות בהתנהלות של עורך הדין שהוחלף. על רקע זה אין להתפלא, שערכאת הערעור תתייחס בהיסוס לטענות בדבר כשל בייצוג (ראו, ע"פ 446/01 רודמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 25, 45 (2002)). נטל כבד מוטל על הסניגור החדש להראות כי אכן נפל כשל ממשי בייצוג וכי אין מדובר בחוכמה לאחר מעשה. כאשר מדובר במקרה בו הפרקליט הקודם היה מעורב בהשגתו של הסדר טיעון, ברי כי אין די בכך שהסניגור החדש מעריך, בלא שיאמר זאת, כי הוא היה מצליח להשיג הסדר טוב יותר או שהיה מוטל עונש קל יותר (ראו והשוו, ע"פ 5835/06 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], (3.7.07))." (ההדגשה אינה במקור - א.ט.).

זאת ועוד, לא מצאתי כי העונש שהוטל על המערער במקרה דידן חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנהוגה בנסיבות

דומות. אפשר ותקופת הפסילה בפועל עומדת על הרף הגבוה של פסילות המוטלות במקרים דומים, אך אין לומר כי מדובר בעונש קיצוני בחומרתו המחייב התערבות ערכאת הערעור. מדובר במי שעומדות לחובתו עשרים הרשעות קודמות בתחום התעבורתי ומי שהורשע בעבירה חמורה של נהיגה בשכרות ומכאן שרכיבי הענישה מאוזנים ואינם חורגים באופן קיצוני מן המקובל. הלכה מושרשת היא שערכאת הערעור אינה מתערבת בעונש הנגזר על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם סתה הערכאה הדיונית באורח קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות או כאשר מדובר בטעות של ממש שנפלה בגזר דינו של בית משפט קמא (ראו לדוגמא: ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (3.7.2006) וע"פ 1323/08 **מדינת ישראל נ' פלוני** (29.10.2008). בע"פ 2848/14 **סיגר נ' מדינת ישראל** (12.11.2014) חזר כב' השופט ג'ובארן על הדברים בקבעו כי:

"מעטים הם המקרים בהם תבחר ערכאת הערעור להתערב בגזר הדין שנקבע על ידי הערכאה הדיונית. רק אם "הערכאה הדיונית נכשלה בטעות או שהעונש שנגזר על ידה חורג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים, בדרך כלל, בנסיבות דומות" לא יהיה מנוס, אלא לתקן את המעוות".

בענייננו, לא התקיימה אותה חריגה קיצונית מרמת הענישה הנהוגה ומכאן שאין כל מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא. לפיכך, אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, א' סיוון תשע"ה, 19 מאי 2015, בהעדר הצדדים.